

Arrest

nr. 97 198 van 14 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Malinese nationaliteit te zijn, op 12 februari 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot teruggrijving (bijlage 11), van de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en van de beslissing houdende de nietigverklaring van een visum, allen van 11 februari 2013 en allen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 februari 2013 om 11 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat BASHIZI BISHAKO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij werd op 11 februari 2013 door de grensinspectie op de luchthaven van Zaventem staande gehouden, komende uit Bamako. Bij het gehoor bleek dat verzoekende partij naar België kwam voor toeristische redenen. Verzoekende partij was in het bezit van de geldig paspoort met visum en een hotelreservatie te Brussel voor 4 dagen. Evenwel was deze persoon niet in het bezit van enige reisinformatie en heeft hij geen enkele notie met betrekking tot de bezienswaardigheden, hetwelk zijn toeristisch reismotief kan staven. Verzoekende partij kon evenmin toelichting geven omtrent enige activiteiten tijdens haar voorgenomen verblijf en kon op geen enkele wijze aantonen wat zij in België kwam doen.

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris nam op grond van voormeld onduidelijk reisdoel op 11 februari 2013 een beslissing terugdrijving (bijlage 11), een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en een beslissing tot nietigverklaring van het door verzoekende partij gebruikte visum. Deze eerste en de derde beslissingen betreffen de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing heeft als reden:

“ (...)

Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Het volgende document/de volgende documenten kon(den) niet worden overgelegd: Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen. Hij beschikt over geen enkel document (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis) en heeft geen notie met betrekking tot bezienswaardigheden hetwelk zijn toeristisch reismotief kan staven. Verder verklaart hij niemand in België te kennen dewelke hem wegwijs kan maken en kan geen toelichting geven waarom hij België als toeristische reisbestemming heeft gekozen”

De beslissing tot nietigverklaring van een visum bevat de volgende reden:

“het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (...) artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen. Hij beschikt over geen enkel document (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis) en heeft geen notie met betrekking tot bezienswaardigheden hetwelk zijn toeristisch reismotief kan staven. Verder verklaart hij niemand in België te kennen dewelke hem wegwijs kan maken en kan geen toelichting geven waarom hij België als toeristische reisbestemming heeft gekozen.”

Verzoekende partij heeft, naar aanleiding van haar asielaanvraag van 12 februari 2013, op 12 februari 2013 een beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving - asielzoeker (bijlage 11 ter) betekend gekregen, dit in toepassing van artikel 72, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waar verwezen wordt naar artikel 52/3, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij dat de procedure in de Nederlandse taal wordt gevoerd.

Overeenkomstig artikel 39/14 van de vreemdelingenwet worden de beroepen, behoudens wanneer de taal van de procedure bepaald is overeenkomstig artikel 51/4 van dezelfde wet, voor de Raad behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de

wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten. Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat, aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten, verplicht de Raad van State en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging wordt gevorderd. De beslissingen waarvan de schorsing van de tenuitvoerlegging gevorderd wordt, zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken. Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissingen door het bestuur werden genomen in het Nederlands, dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering in de mate waarin deze zou gesteld zijn tegen de beslissing tot vasthouding, hetzij van de grieven gericht tegen de beslissing tot vasthouding

Wat de beslissing tot vasthouding betreft, is overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet een beslissing tot vasthouding in een bepaalde plaats enkel aanvechtbaar bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

Het beroep ingesteld tegen de beslissing tot vasthouding is derhalve onontvankelijk. Grieven hieromtrent zijn *prima facie* niet dienstig.

Hierop gewezen ter terechtzitting stelt de verzoekende partij uitdrukkelijk dat de beslissing tot vasthouding niet het voorwerp uitmaakt van haar vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Over de ontvankelijkheid van de vordering gericht tegen de beslissing tot terugdrijving

De Raad stelt vast dat verzoeker op 12 februari 2013 een asielaanvraag heeft ingediend waardoor de beslissing tot terugdrijving niet ten uitvoer kan worden gebracht zonder behandeling van de asielaanvraag.

Verzoeker heeft, naar aanleiding van zijn asielaanvraag van 12 februari 2013, een beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving - asielzoeker betekend gekregen, dit in toepassing van artikel 72, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waar verwezen wordt naar artikel 52/3, § 2 van de vreemdelingenwet.

Uit artikel 52/3, § 2 van de vreemdelingenwet volgt dat het in artikel 50ter bedoelde geval de gemachtigde eveneens onmiddellijk beslist bij het indienen van de asielaanvraag dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot het grondgebied en dat hij wordt teruggedreven.

Uit de voorbereidende werken blijkt dat het uitgangspunt is dat slechts een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, of nog, een beslissing van weigering van toegang tot het grondgebied met beslissing tot terugdrijving, genomen wordt op het ogenblik dat de asielaanvraag van de onregelmatige vreemdeling afgewezen wordt. Afwijking op deze regel betreft ondermeer de situatie van een asielzoeker aan de grens, waar een beslissing tot weigering van binnenkomst met terugdrijving getroffen wordt op het ogenblik dat vaststaat dat de binnenkomst van de vreemdeling moet geweigerd worden omwille van technische motieven (niet de nodige binnenkomstdocumenten, onduidelijk reismotief, ...). In dit kader heeft de Raad van State erop gewezen dat de maatregel niet uitgevoerd kan worden zolang de procedure ter behandeling van de asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen loopt (Wetsontwerp tot wijziging van de

wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 103).

Uit dit alles volgt dat de tenuitvoerlegging van de teruggedrijvingsmaatregel geschorst is tijdens het onderzoek van de asielaanvraag, hetgeen ook uitdrukkelijk gesteld wordt in de beslissing tot binnenkomstweigering met teruggedrijving - asielzoeker van 12 februari 2013.

Onderhavig beroep gericht tegen de beslissing tot teruggedrijving is derhalve voorbarig zodat dient besloten te worden tot niet ontvankelijkheid van de vordering.

5. Onderzoek van de vordering gericht tegen de beslissing tot nietigverklaring van een visum

5.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhin)/Frankrijk, § 66).

5.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

5.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen.

Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

5.2.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

5.3. Over de vordering tot schorsing

5.3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

5.3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

5.3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

5.3.2.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

5.3.2.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

5.3.2.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoekende partij voert de schending aan van *“Violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation des actes administratifs et des articles 2 et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l’entrée sur le territoire, le séjour, l’établissement et l’éloignement des étrangers ; Violation de l’article 3 de la CEDH ; violation du protocole n°4 à la convention de sauvegarde des droits de L’homme et des libertés fondamentales approuvé par la loi du 24 janvier 1970 en son article 2 et du pacte international relatif aux droits civils et politiques, fait à New - York le 19 décembre 1966, approuvé par la loi 15 mai 1981 en son article 12”*

In een eerste onderdeel betoogt de verzoekende partij:

“La partie adverse motive de la même manière comme suit sa décision d’annulation de visa :

« Betrokken verklaart voor toerisme naar België to komen. Hij beschikt over geen enkel document (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis) en heft geen notie met betrekking tot bezienswaardigheden hetwelk zijn toeristisch reismotief kan staven. Verder verklaart hij niemand in België te kennen dewelke hem wegwijs kan maken en kan geen toelichting geven waarom hij België als toeristische reisbestemming heft gekozen ».

Qu’elle motive de la même manière comme suit sa decision de refoulement :

« Betrokken verklaart voor toerisme naar België to komen. Hij beschikt over geen enkel document (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis) en heft geen notie met betrekking tot bezienswaardigheden hetwelk zijn toeristisch reismotief kan staven. Verder verklaart hij niemand in België te kennen dewelke hem wegwijs kan maken en kan geen toelichting geven waarom hij België als toeristische reisbestemming heft gekozen »

Alors que ;

Attendu qu’en vertu du protocole n°4 à la convention de sauvegarde des droits de L’homme et des libertés fondamentales approuvé par la loi du 24 janvier 1970 en son article 2 et du pacte international relatif aux droits civils et politiques, fait à New - York le 19 décembre 1966, approuvé par la loi 15 mai 1981 en son article 12 ;

« Quiconque se trouve régulièrement sur le territoire d’un Etat a le droit d’y circuler librement et de choisir librement sa résidence » ;

Qu’il ressort de ces dispositions que tout individu a droit à la liberté de mouvement ;

Que par ailleurs, l’article 2 de la loi du 15 décembre 1980 conditionne l’entrée sur le territoire belge par la délivrance d’un visa ;

Qu’il y a lieu de rappeler que le requérant s’est présenté à l’aéroport de Bruxelles national, le 11.02.2013 muni d’un passeport et d’un visa valable délivré par les autorités hollandaises via leur représentation diplomatique de Bamako au Mali ;

Que la décision de refoulement viole le prescrit des dispositions énumérées ci-dessus car elle empêche au requérant de circuler librement sur le territoire de l’espace Schengen alors qu’il y a droit en vertu de son visa encore valable ; »

De verzoekende partij voert vooreerst een schending aan van artikel 2 van het Vierde Protocol van het EVRM. Zij meent dat de beslissing tot teruggrijving haar verhindert gebruik te maken van het in dit verdragsartikel voorziene recht om zich vrijelijk te verplaatsen op het gebied van de Schengenlanden terwijl hij in het bezit was van een geldig Schengenvisum en artikel 2 van de vreemdelingenwet de binnenkomst laat afhangen van de aflevering van een visum.

Artikel 2 van het Vierde Protocol van het EVRM luidt als volgt :

“Vrijheid van verplaatsing

- 1. Een ieder die wettig op het grondgebied van een Staat verblijft, heeft binnen dat grondgebied het recht zich vrijelijk te verplaatsen en er vrijelijk zijn verblijfplaats te kiezen.*
- 2. Een ieder heeft het recht welk land ook, met inbegrip van het eigen land, te verlaten.*
- 3. De uitoefening van deze rechten mag aan geen andere beperkingen worden gebonden dan die bij de wet zijn voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk zijn in het belang van de nationale veiligheid of van de openbare veiligheid, voor de handhaving van de openbare orde, voor de voorkoming van strafbare feiten, voor de bescherming van de gezondheid of van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*
- 4. De in het eerste lid genoemde rechten kunnen ook, in bepaalde omschreven gebieden, worden onderworpen aan beperkingen die bij de wet zijn voorzien en gerechtvaardigd worden door het algemeen belang in een democratische samenleving.”*

De Raad dient erop te wijzen dat het artikel 2 van het Vierde Protocol van het EVRM duidelijk bepaalt dat “een ieder die wettig op het grondgebied van een Staat verblijft, binnen dat grondgebied het recht heeft zich vrijelijk te verplaatsen en er vrijelijk zijn verblijfplaats te kiezen”. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij, die aan de grensovergang staande werd gehouden, niet werd toegelaten tot het Belgische grondgebied. Zij maakt het voorwerp uit van een beslissing tot terugdrijving, nadien van een beslissing tot weigering tot binnenkomst met terugdrijving-asielzoeker en is vastgehouden in het transitcentrum “Caricole” dat niet tot het grondgebied van het Belgische Rijk behoort. Aldus wordt, *prima facie*, vastgesteld dat de verzoekende partij niet verblijft – laat staan wettig verblijft – op het grondgebied van een lidstaat van het EVRM, zodat artikel 2 van het Vierde Protocol van het EVRM niet op haar van toepassing is.

De verzoekende partij kan zich dan ook *prima facie* niet dienstig beroepen op een schending van artikel 2 van het Vierde Protocol van het EVRM.

Het eerste onderdeel is *prima facie* niet ernstig.

In een tweede onderdeel stelt de verzoekende partij:

“Attendu que la décision de refoulement viole le prescrit de l’article 3 et 5 de la convention européenne des droits de l’homme et de libertés fondamentales ;

Que cette décision de refoulement a entraîné la mise en détention fut-elle administrative du requérant au centre de transit « Caricole » ;

Qu’en vertu de l’article 3 de ladite convention, nul ne peut être soumis à des traitements inhumains et dégradants ;

Qu’en vertu de l’article 5 de ladite convention, toute personne a droit à la liberté et à la sûreté et nul ne peut être privé de liberté sauf dans les cas limitativement prévus par la loi ;

Que l’article 5 f) prévoit que l’arrestation peut se justifier s’il s’agit d’une arrestation ou d’une détention régulière pour empêcher une personne de pénétrer irrégulièrement sur le territoire ;

Qu’il convient de souligner que le requérant est porteur d’un visa valable 1 mois et n’a pas de ce fait, tenté de pénétrer irrégulièrement sur le territoire belge ;

Que le requérant se trouve détenu administrativement et que cette détention irrégulière en son état constitue un traitement inhumain et dégradant prohibé par l’article 3 de la Convention Européenne des droits de l’homme ;

Que le requérant se trouve détenu depuis hier dans des conditions très difficiles, inhumaines et dégradantes, sans que cela soit valablement justifié alors qu’il est en ordre avec tous les documents justifiant sa présence dans l’espace Schengen ;

Que la protection accordée par ladite convention ne peut souffrir d'aucune entorse ni dérogation injustifiée ;"

Uit dit betoog blijkt dat de grieven van de verzoekende partij gericht zijn tegen de beslissing tot vasthouding, niet het voorwerp van huidig geschil. De verzoekende partij meent immers dat de schending van de artikelen 3 en 5 EVRM bestaat doordat zij is vastgehouden ondanks haar geldig visum, wat een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van de aangehaalde bepalingen inhoudt. Nu de grieven enkel gericht zijn en voortvloeien uit de beslissing tot vasthouding, is dit onderdeel niet dienstig. Een beslissing tot vasthouding in een bepaalde plaats is, overeenkomstig artikel 71, tweede lid van de vreemdelingenwet, is enkel aanvechtbaar bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van de grieven gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

Bovendien wijst de Raad op de rechtspraak van het EHRM dat heeft geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). De verzoeker voert geen schending van artikel 3 van het EVRM in het land van herkomst of bestemming aan.

Waar de verzoekende partij in dit onderdeel stelt dat: *"Qu'au surplus, la décision litigieuse constitue une ingérence disproportionnée dans la vie privée et familiale du requérant telle que prohibée par l'article 8 de la CEDH ;"*, merkt de Raad op dat hij in de eerste plaats dient na te gaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (*cf.* EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

In het verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich tot de loutere affirmatie dat de bestreden beslissing een disproportionele inmenging uitmaakt in zijn privé- en gezinsleven. De verzoekende partij toont het bestaan van een privé- en gezinsleven echter niet *in concreto* aan. *Prima facie* wordt geen familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in België aangetoond. Evenmin maakt de verzoekende partij *prima facie* aannemelijk dat haar privéleven zich afspeelt in België.

In een derde onderdeel houdt de verzoekende partij voor:

"Attendu que la décision de refoulement a été prise en vertu de l'article 3 de loi du 15 décembre 1980 ;

Que cette motivation souffre d'un défaut manifeste de motivation conformément à l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et aux articles 2 et 3 de la loi de 1991 sur la motivation des décisions administratives ;

Qu'il y a lieu de faire remarquer qu'il s'agit d'une décision stéréotypé sur un formulaire pré-imprimé et de surcroit en langue néerlandaise ;

Que par ailleurs, en vertu de l'article 3 de la loi du 15 décembre 1980, l'étranger peut être refoulé s'il n'a pas présenté le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé ;

Que pour motiver sa décision, le délégué de Madame la Secrétaire d'Etat reproche entre autres au requérant de n'avoir pas fourni ni dépliants, ni brochures, ni plans de ville, ni la liste des visites réservées et n'a aucune idée sur les attractions touristiques qu'il compte visiter lors de son séjour sur le territoire ;

Que pour sa part, le requérant réfute les motivations de la partie adverse fondées essentiellement sur des considérations purement de fait et non de droit pour lui refuser l'accès au territoire ;

Qu'il rappelle avoir pris toutes ses dispositions pour organiser son voyage notamment en procédant à la réservation d'une chambre à l'hôtel IBIS et en prenant avec lui la somme de 500,00 EUR, laquelle est largement suffisante pour assurer son court séjour touristique dont la durée était de 4 jours ;

Que le requérant tient à rappeler qu'il est d'origine africaine et que contrairement à la culture occidentale, il n'est pas courant dans sa culture de se procurer préalablement des dépliants, brochures ou plans de ville et des lieux à visiter ;

Que le requérant avait justement prévu de se procurer tous ces documents une fois sur place en Belgique dans la mesure où il était dans l'impossibilité de se les procurer à Bamako ;

Qu'il rappelle que c'est son premier voyage en Europe et c'était tout à fait normal qu'il ait des idées vagues sur les attractions touristiques qu'il doit visiter ;

Qu'il n' était pas non plus de justifier le choix de la Belgique comme pays à visiter car cela révélait d'une raison strictement personnelle ;

Que partant donc des considérations qui précèdent, les décisions attaquées sont illégales au regard des dispositions légales précitées ;"

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode. Ook de feitelijke grondslag wordt vermeld: "*Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen. Hij beschikt over geen enkel document (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis) en heeft geen notie met betrekking tot bezienswaardigheden hetwelk zijn toeristisch reismotief kan staven. Verder verklaart hij niemand in België te kennen dewelke hem wegwijs kan maken en kan geen toelichting geven waarom hij België als toeristische reisbestemming heeft gekozen.*"

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De feitelijke motieven vinden steun in het administratief dossier ter gelegenheid van het gehoor van de verzoekende partij die door middel van een eenvoudige negatie deze vaststellingen niet weerlegt.

Evenmin ontkent de bestreden beslissing dat de verzoekende partij in het bezit is van 500 euro en een hotelreservatie. Voorts weerlegt de verzoekende partij niet het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat *“heeft geen notie met betrekking tot bezienswaardigheden hetwelk zijn toeristisch reismotief kan staven. Verder verklaart hij niemand in België te kennen dewelke hem wegwijs kan maken en kan geen toelichting geven waarom hij België als toeristische reisbestemming heeft gekozen”*. Deze vaststelling is afdoend. De Afrikaanse origine van de verzoekende partij en haar betrachting documenten te verkrijgen in België, het gegeven dat zij de reden niet wil bekend maken omdat dit “persoonlijk” is en het gegeven dat het haar eerste bezoek in Europa is, doen hieraan geen afbreuk. Dit klemt nog meer nu gebleken is dat de verzoekende partij een asielaanvraag indiende na de afgelegde verklaringen.

De verzoekende partij toont *prima facie* niet de schending van de door haar aangehaalde bepalingen aan.

De grief betreffende artikel 3 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de teruggrijping, vordering die onontvankelijk is zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat.

Het besluit dat er geen ernstige middelen worden aangevoerd, dringt zich op.

5.4. Dienvolgens is niet voldaan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of de vrijstelling van het rolrecht desgevallend worden onderzocht in een later stadium van de procedure.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizendertien door:

Mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

M. BEELEN